

[Arbejdsministeren]

Jeg tør godt drage den konklusion, at der faktisk er bred enighed i Folketinget om, at det er et hovedsynspunkt, som skal videreføres. Hvis man i forbindelse med en redegørelse, der drejer sig om det, giver sig til at beskæftige sig med det, som der i øvrigt står i indledningen til redegørelsen at den ikke drejer sig om, nemlig at videreføre og styrke moderniserings- og målretningsprocessen i forbindelse med arbejdsmiljøindsatsen eller at præcisere og understrege det forebyggende arbejdes sundhedspolitiske betydning, jamen så er det da klart, at svarene ikke står i redegørelsen.

Jeg må da også sige, specielt inspireret af fru Elisabeth Bruun Olesens vanskeligheder med at få lavet en ordførertale, hvor hun ikke skulle være for rosende over for en borgerlig regering og en konservativ arbejdsminister, at det var et ganske godt udtryk for, at her er det tilsyneladende lykkedes at formulere nogle arbejdsmiljøpolitiske hensigter, nogle arbejdsmiljøpolitiske metoder, som der kan samles et stort, bredt flertal for her i Folketinget, som der kan skabes stor, bred politisk enighed om her i Folketinget.

Når vi ser bort fra de politiske drillerier – dem skal der selvfølgelig også være plads til – så er det den enighed, der kan skabes om den arbejdsmiljøpolitiske indsats her i Folketinget, ude på arbejdsmarkedet, mellem arbejdsmarkedets parter og på den enkelte virksomhed mellem ledelse og ansatte, vi skal bygge på, det er den enighed, vi skal værne om, for det er den enighed, der kan skabe en vedvarende og systematisk indsats hen imod, at vi til stadighed får mere sikre og mere sunde arbejdspladser, således at vi derved kan leve op til den overordnede målsætning, som vi altså åbenbart alle sammen er enige om.

Jeg tror allerede nu, man kan konstatere, at der er et ganske godt grundlag for at arbejde videre med de principielle synspunkter. Jeg skal derfor efterfølgende vende mig til nogle af de ting, som måske er detaljer, hvor nogle er fremkommet i forbindelse med et ønske om en egentlig konstruktiv dialog, andre i forbindelse med en lidt drillende sidebemærkning.

Jeg er glad for, at hr. Taanquist bemærkede, at han faktisk var enig i meget af det, der stod, men så gik han ind på en hel masse ting, som der ikke stod noget om.

Hr. Taanquist brugte et enkelt sted i sin tale et ret stærkt ord, nemlig at afsnittet om parternes medvirken skulle være rent »hykle-ri«. Som dokumentation for den stærke påstand havde hr. Taanquist et eksempel, hvor den nuværende regering har været i modstrid med den ene af parterne på arbejdsmarkedet. Det var lidt tyndt som eksempelsamling, må jeg nok sige, specielt fordi eksemplet er tvivlsomt.

Sikkerhedsuddannelserne er ganske udmærkede og skal være gode, men de skal ikke nødvendigvis være så lange, at de får virksomheden til f.eks. at lave større sikkerhedsgrupper, sådan at der er nogle færre medarbejdere, der skal på kursus, fordi medarbejderne og de ledere, der skal på kursus, ikke gider gå til noget, der er så langvarigt og så tomt, som det rent faktisk var i mange år, fordi man brugte for megen tid på for lidt.

Der er fundet en balance, synes jeg, imellem kursusets længde og kursusets intensitet, der gør, at medarbejdere og ledelse er villige til at bruge tiden på at gå på kursus og er motiverede, mens de er der, og derfor tager noget med sig hjem, og det er jo det, det drejer sig om.

Så hævdede hr. Taanquist, at Arbejdsmiljøfondet tilsyneladende ikke stod mit hjerte nær, når jeg ikke omtalte det i redegørelsen. Jeg kan forsikre hr. Taanquist om, at det gør fondet. Jeg synes, det yder en god indsats, og jeg synes, det er vigtigt, at vi har dette fond. Jeg synes bare ikke, dets plads er i lige præcis denne redegørelse, ligesom der er mange andre ting, der ikke hører naturligt hjemme i denne redegørelse.

Hr. Taanquist mente at kunne dokumentere, at ILO-konventionernes ratifikation var gået i stå under denne regering. Jeg præsenterer gerne en statistik for hr. Taanquist, der beviser det modsatte. Det er da rigtigt, at vi forleden havde en diskussion her i Folketinget om den ILO-konvention, der drejer sig om BST. Lad mig benytte anledningen til at rekapitulere, hvad vi diskuterede den dag.

Vi diskuterede det problem, der var opstået ved, at arbejdsmarkedets parter i slutfasen i forbindelse med behandlingen i Arbejdsmiljørådet, til trods for at de undervejs i vidustrækning havde været enige, og til trods for at de stadig væk, så vidt jeg kan vurdere det, er enige om hovedindholdet i det fremti-